

**ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Κ. ΚΥΡΙΑΚΟΥ
ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΟ - ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ
13/12/2016**

Κυρίες και κύριοι,

Αγαπητές φίλες, αγαπητοί φίλοι,

Είναι ιδιαίτερη η χαρά μου που βρίσκομαι απόψε μαζί σας. Θέλω να ευχαριστήσω το Ελληνοαμερικανικό Επιμελητήριο για τη διοργάνωση του αποψινού δείπνου. Και ιδιαίτερα τον Πρόεδρο του, κ. Σίμο Αναστασόπουλο.

Θέλω να σας συγχαρώ για τη σημαντική δουλειά που κάνει το επιμελητήριο διαχρονικά για την ενίσχυση των εμπορικών και επιχειρηματικών πρωτοβουλιών μεταξύ της Ελλάδας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Είναι μεγάλη χαρά, επίσης, το γεγονός ότι βρίσκεται κοντά μας ο νέος Πρέσβης των Ηνωμένων Πολιτειών, κ. Geoffrey Pyatt. Κύριε Πρέσβη, η παρουσία σας απόψε μας τιμά όλους ιδιαίτερα. Σας ευχόμαστε καλή επιτυχία στο έργο σας.

Πριν μερικές εβδομάδες, μια προγραμματισμένη επίσημη επίσκεψή μου στην Βουλγαρία και την Σερβία δεν μου επέτρεψε να συμμετάσχω στο μεγάλο ετήσιο συνέδριο του επιμελητηρίου για την ελληνική οικονομία. Περίμενα, λοιπόν, ότι η σημερινή εκδήλωση, μόνο λίγες εβδομάδες μετά το μεγάλο σας ετήσιο συνέδριο, θα ήταν πιο λιπή. Η μεγάλη πραγματικά εκδήλωση ενδιαφέροντος, όχι μόνο από τα μέλη του επιμελητηρίου, αλλά και από την ευρύτερη επιχειρηματική κοινότητα, είναι πολύ τιμητική για εμένα.

Κυρίες και κύριοι,

Έχουν ειπωθεί πολλά τα τελευταία χρόνια για την ελληνική κρίση. Για το πως θα την υπερβούμε, για τα αίτια που μείναμε πίσω, για το τι πρέπει να γίνει σήμερα. Όταν ταξιδεύω στο εξωτερικό και συμμετέχω σε διεθνείς συναντήσεις, το προφανές ερώτημα το οποίο τίθεται για τη χώρα μας είναι το αναμενόμενο: Γιατί η Ελλάδα χρειάστηκε μέχρι σήμερα τρία πακέτα διάσωσης; Γιατί χώρες όπως η Κύπρος, η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία χρειάστηκαν μόλις ένα και υπερέβησαν τις εκάστοτε εθνικές τους κρίσεις; Γιατί η Ελλάδα, ενώ ήταν η πρώτη από τις ευρωπαϊκές χώρες που εισήλθαν στην κρίση, είναι σήμερα η μόνη χώρα που παραμένει σε πρόγραμμα διάσωσης;

Αναρωτιέμαι συχνά αν και εμείς οι ίδιοι, ως λαός και ως έθνος, έχουμε δείξει το απαραίτητο σθένος, θέτοντας αυτά τα ερωτήματα στους εαυτούς μας. Και ως πολίτικοί και ως πολίτες. Φυσικά, κομμάτι της απάντησης έχει να κάνει με το βάθος και τις ιδιαιτερότητες του ελληνικού προβλήματος. Αλλά, πλέον εκτιμώ πως δεν έχουμε χώρο ούτε για αυταπάτες ούτε ακόμα περισσότερο για πολιτικές απάτες. Αυτά τα πληρώσαμε ακριβά. Η αλήθεια είναι ότι η Ελλάδα του Δεκεμβρίου του 2016 είναι σε χειρότερο σημείο από την Ελλάδα του Δεκεμβρίου του 2014. Ακριβώς επειδή επιτρέψαμε σε πολιτικές απάτες και αυταπάτες να εκτροχιάσουν τη χώρα. Και η προσπάθεια που γίνεται σήμερα στοχεύει στο να επανέλθει ακριβώς στα επίπεδα του 2014. Αυτό είναι τη δεδομένη στιγμή το καλύτερο δυνατό σενάριο για το 2017. Μόνο που στην οικονομία τα χαμένα χρόνια αντανακλώνται σε ανεργία, σε φτώχεια, σε δυσκολίες, σε ακινησία.

Η αλήθεια είναι ότι τα τελευταία χρόνια έγιναν αρκετά λάθη. Από όλες τις μεριές, όχι μόνο από την ελληνική πλευρά. Λάθη έκαναν και οι δανειστές μας. Υπέδειξαν και ανέχτηκαν και εκείνοι το δρόμο της υπερφορολόγησης αντί αυτού των περικοπών δαπανών, ειδικά στο πρώτο Μνημόνιο. Αποτέλεσμα, η ύφεση της πρώτης διετίας να είναι πολύ μεγαλύτερη από το αναμενόμενο. Το λάθος τους αυτό θα πρέπει να διδάξει και τους ίδιους.

Σε ό,τι αφορά στα δικά μας λάθη, υπήρξαν καθυστερήσεις, αμφιθυμία, υπολογισμός του πολιτικού κόστους. Σε μια εποχή που το μεγαλύτερο πραγματικό κόστος ήταν αυτό της ακινησίας. Κάποια από τα λάθη τα διορθώσαμε στην πορεία. Την περίοδο 2012-14 υπήρξε μια αντιστροφή του κλίματος, με το φως να εμφανίζεται για πρώτη φορά στην άκρη του τούνελ.

Η κυβερνητική αλλαγή τον Ιανουάριο του 2015 οδήγησε σε μια πρωτοφανή οπισθοδρόμηση. Το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς, φτάσαμε πολύ κοντά στην καταστροφή. Φλερτάραμε με τη μετατροπή της χώρας σε αυτό που πολιτικοί επιστήμονες αποκαλούν «failed state». Δηλαδή «αποτυχημένο Κράτος», Κράτος που δεν μπορεί να εκπληρώσει τις βασικές του λειτουργίες. Τις βασικές του υποχρεώσεις. Ωστόσο, η Ελλάδα, με βάσανα και με ιδρώτα, με κόπους και με αιματηρές θυσίες, κρατήθηκε όρθια. Κρατήθηκε μέσα στη ζώνη του ευρώ, μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Μέσα στη βασική γεωπολιτική της επιλογή από τη Μεταπολίτευση και μετά – το «ανήκειν» στην Ευρώπη.

Σε αυτήν την μακρά και επώδυνη πορεία της χώρας πολλές από τις προκλήσεις παραμένουν ίδιες. Σήμερα, αυτές οι προκλήσεις θα πρέπει να απαντηθούν μέσα σε ένα αυξανόμενο ασταθές και προβληματικό ευρωπαϊκό και περιφερειακό περιβάλλον. Σε μια συγκυρία που ολοένα και περισσότερο φαίνεται να δυσκολεύει.

Κατ' αρχάς, σε σχέση με την εκκίνηση της κρίσης, η χώρα μας έχει να αντιμετωπίσει το πρόσθετο ζήτημα της αστάθειας και της αβεβαιότητας στην ευρύτερη περιοχή της. Η κατάσταση στην Τουρκία προκαλεί πολλές ανησυχίες. Η Ελλάδα επιδιώκει σχέσεις φιλίας και συνεργασίας με την Τουρκία. Αλλά και η Τουρκία θα πρέπει να έχει την ίδια επιδίωξη. Να επιθυμεί σταθερές φιλικές σχέσεις αμοιβαίου οφέλους με την Ελλάδα. Θεμελιώδεις βάσεις για τέτοιες σχέσεις είναι ο σεβασμός του Διεθνούς Δικαίου, των Διεθνών Συνθηκών και των σχέσεων καλής γειτονίας. Οι επαναλαμβανόμενες δηλώσεις του τελευταίου διαστήματος, δυστυχώς δεν κινούνται προς αυτή την κατεύθυνση. Κι αυτό προκαλεί ιδιαίτερο προβληματισμό. Πόσο μάλλον που την ίδια στιγμή το Κυπριακό είναι σε μια κρίσιμη καμπή.

Η θέση της Ελλάδος στο ζήτημα του Κυπριακού είναι απολύτως ξεκάθαρη. Στηρίζουμε χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις τον Πρόεδρο Αναστασιάδη στην μεγάλη προσπάθεια που καταβάλλει για επίτευξη δίκαιης, βιώσιμης και λειτουργικής λύσης στο Κυπριακό.

Το προσφυγικό πρόβλημα έχει μεν περιοριστεί αλλά σοβαροί κίνδυνοι εξακολουθούν να υφίστανται. Τελευταία, παρατηρούμε μια ξαφνική αύξηση στις ροές μεταναστών και προσφύγων προς τη χώρα μας. Όλα αυτά διαμορφώνουν νέους κινδύνους και νέες πραγματικότητες που η Ελλάδα θα πρέπει άμεσα να διαχειριστεί. Και πρέπει να τις διαχειριστεί με σχέδιο και με σοβαρότητα. Όχι με δηλώσεις και σόου εσωτερικής κατανάλωσης. Αλλά με μια στιβαρή εθνική στρατηγική, που όλοι θα υποστηρίξουμε και θα προωθήσουμε. Αν ο κ. Τσίπρας θέλει πραγματικά να δει τις επιπτώσεις του προσφυγικού προβλήματος στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου ως επισκεφθεί και τη Λέσβο και τη Χίο. Γιατί στα νησιά αυτά ξεχειλίζει η οργή για την κυβερνητική ανικανότητα στην καθημερινή διαχείριση του προσφυγικού.

Όταν εμείς ζητούσαμε επισταμένα το διαχωρισμό προσφύγων και οικονομικών μεταναστών και δημιουργία κλειστών προαναχωρησιακών κέντρων για τους δευτέρους, ο κ. Τσίπρας επέμενε στις ιδεοληψίες του. Και όταν επισημαίναμε ότι η διαδικασία εξέτασης των αιτήσεων ασύλου σε πρώτο και δεύτερο βαθμό καθυστερεί αδικαιολόγητα, ο κ. Τσίπρας επέρριπτε τις ευθύνες αλλού με αποτέλεσμα να διακινδυνεύεται η ίδια η συμφωνία. Και θα ήθελα, με την ευκαιρία αυτή, να θυμίσω ότι για τα ζητήματα εξωτερικής πολιτικής και ειδικά για το Κυπριακό, έχουμε ζητήσει επανειλημμένα τη σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου Εξωτερικής Πολιτικής. Με σκοπό να ενημερωθούμε με τρόπο θεσμικό και υπεύθυνο για τα δεδομένα, τους πιθανούς κινδύνους και τα επόμενα βήματα. Είναι τουλάχιστον παράδοξο να έχουμε ως Αξιωματική Αντιπολίτευση ενημέρωση από την Κυπριακή Δημοκρατία και να μας την αρνείται η Κυβέρνηση.

Ένα δεύτερο πρόβλημα είναι η όλο και μεγαλύτερη αβεβαιότητα στην Ευρώπη. Το Brexit, το ιταλικό δημοψήφισμα, αλλά και η ενίσχυση μη φιλικών προς την ιδέα της ευρωπαϊκής ενοποίησης ακραίων πολιτικών δυνάμεων, σε μία σειρά από χώρες, προκαλεί κλυδωνισμούς. Και αυτά, με τη σειρά τους, επιδρούν σημαντικά στις διαπραγματεύσεις για το ελληνικό πρόγραμμα. Καθώς επίσης και για την απαιτούμενη αποκλιμάκωση του χρέους και των πρωτογενών πλεονασμάτων.

Βλέπουμε να αναδύονται στη Γερμανία ξανά φωνές που μιλάνε για έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ. Το 2017 θα είναι ένα έτος πολλών εκλογών. Σίγουρα στη Γερμανία, τη Γαλλία και την Ολλανδία και ενδεχομένως και την Ιταλία. Τα αποτελέσματα αυτών των εκλογικών αναμετρήσεων θα είναι εξόχως σημαντικά και για την έκβαση των δικών μας εθνικών υποθέσεων.

Επισημαίνω, ότι τυχόν επιστροφή των παραδοσιακών έντονων εθνικών ανταγωνισμών σε βάρος της λογικής της κοινοτικής αλληλεγγύης θα είναι αρνητική εξέλιξη και για την Ευρώπη και για την Ελλάδα. Ειδικά για τη χώρα μας ακόμα περισσότερο, καθώς τώρα περισσότερο από ποτέ, έχει ανάγκη την κοινοτική αλληλεγγύη και όχι ενδοευρωπαϊκές-ενδοοικογενειακές συγκρούσεις.

Τρίτον, η χώρα μας έχει να διαχειριστεί ειδικής φύσεως αρνητικά δεδομένα. Πέρα από το στενό πλαίσιο της οικονομικής κρίσης και της κρίσης του προσφυγικού προβλήματος. Θα ήθελα ενδεικτικά να αναφέρω τα δυο σημαντικότερα:

Το πρώτο, το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία και για το οποίο σπάνια μιλάμε στο δημόσιο διάλογο, αφορά στο δημογραφικό μας πρόβλημα. Ο πληθυσμός της Ελλάδας, για πρώτη φορά μετά τον πόλεμο, μικραίνει – από τα 11.100.000 το 2011 στα 10.800.000 σήμερα – και γεννά. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, το 2050 ο πληθυσμός της χώρας μας αναμένεται να βρίσκεται κάτω από τα 9.000.000. Ενώ οι πολίτες άνω των 65 αναμένεται να αυξηθούν από το 21% του πληθυσμού στο 30-33%.

Οι επιπτώσεις αυτού του προβλήματος στην οικονομία, στην ανάπτυξη, στο ασφαλιστικό είναι κάτι παραπάνω από προφανείς. Και θα πρέπει, επιτέλους, να ξεκινήσουμε να σχεδιάζουμε μακροπρόθεσμα, κοιτάζοντας το μέλλον των παιδιών μας. Σε αυτό το θέμα θα επανέλθω με ολοκληρωμένο τρόπο και με συγκεκριμένες προτάσεις που αφορούν τη στρατηγική του Ελληνισμού στον 21ο αιώνα.

Η άλλη πρόσθετη κρίση, η οποία υποβόσκει εδώ και δεκαετίες, είναι η κρίση εμπιστοσύνης. Τόσο των πολιτών απέναντι στο πολιτικό σύστημα όσο και των ίδιων των πολιτών μεταξύ τους. Η εμπιστοσύνη μπορεί να φαίνεται ως μια «αφηρημένη» έννοια, ως κάτι το μη απτό, ίσως, σε ένα βαθμό και ζήτημα κουλτούρας. Ωστόσο, είναι διαπιστωμένο πως χώρες με την εμπιστοσύνη της κοινωνίας σε καθίζηση, είναι χώρες μειωμένης αλληλεγγύης και μειωμένης συνοχής. Κατ' επέκταση, είναι χώρες μειωμένων επιδόσεων και προσδοκιών σε όλα τα επίπεδα. Γι' αυτό έχω κεντρική επιλογή, της Νέας Δημοκρατίας, να μιλήω τη γλώσσα της αλήθειας και να προτείνω στην ελληνική κοινωνία μια Συμφωνία Αλήθειας. Ως πρώτο, ικανό, απαραίτητο, αναγκαίο βήμα αποκατάστασης σχέσεων εμπιστοσύνης μεταξύ πολιτικού κόσμου και πολιτών.

Κυρίες και κύριοι,

Όρες – ώρες, δίδεται η αίσθηση ότι, καθώς το 2016 βαδίζει προς το τέλος του, κάποιοι θέλουν να μας γυρίσουν στις εμμονές του χθες. Ίσως επειδή εκεί εξαντλούνται οι δικές τους παραστάσεις, τα δικά τους ιδεολογικά εφόδια. Και δυστυχώς οι ιδεοληψίες τους μεταφράζονται σε συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές που δυστυχώς έχουν μεγάλο κόστος για την ελληνική κοινωνία.

Το πρόγραμμα, όπως γνωρίζετε, οριοθετεί περισσότερο τους στόχους που πρέπει να επιτευχθούν. Λιγότερο δε τα μέσα εκ των οποίων οι στόχοι θα πραγματοποιηθούν. Έτσι, είναι στην διακριτική ευχέρεια της Κυβέρνησης, για παράδειγμα, το αν θα αυξήσει φόρους ή αν θα μειώσει δαπάνες. Αν θα εκτοξεύσει τις εισφορές ή αν θα επιλέξει μια διαφορετική προσέγγιση στο ασφαλιστικό. Η σημερινή Κυβέρνηση, αντί να δει τι θα επιτρέψει στην οικονομία να «πάρει μπροστά», επιλέγει ένα μίγμα πολιτικής μέσα από ένα στεγνό κομματικό και ιδεολογικό σκεπτικό. Αυξάνει τους φόρους και τις εισφορές και γονατίζει την ιδιωτική οικονομία. Η λογική αυτή, πέρα από ιδεοληπτική είναι και καταστροφική. Ας μου επιτραπεί ένα ακόμα σχόλιο ως προς αυτό. Έπειτα από την πολιτική μεταστροφή του ΣΥΡΙΖΑ και του Αρχηγού του, μετά το δημοψήφισμα, υπήρξε η εξής αφήγηση που κάποιοι καλοπροαίρετα πίστεψαν: Επειδή, ακριβώς, το κυβερνών Κόμμα είχε το συγκεκριμένο αντιμνημονιακό παρελθόν, θα είχε και μεγαλύτερες πιθανότητες να διασφαλίσει τις καλύτερες δυνατές συνθήκες εφαρμογής του προγράμματος. Με όρους -πάντα- κοινωνικής ειρήνης.

Εκτιμώ πως κάθε μέρα που περνά διαπιστώνουμε το πόσο αφελής υπήρξε αυτή η προσέγγιση. Η κοινωνική ειρήνη δεν διασφαλίζεται μέσα από την απόλυτη πολιτική εξαπάτηση. Και η ανάπτυξη δεν έρχεται μέσα από την ελλιπή, αμφίθυμη και αποσπασματική εφαρμογή κάποιων αποσπασματικών μέτρων. Γι' αυτό ακριβώς το λόγο, ως παράταξη, αλλά και εγώ προσωπικά, αναδεικνύουμε την ανάγκη να υπάρξει μια συνολική πολιτική αλλαγή στον τόπο. Όχι επειδή προσεγγίζουμε το όλο ζήτημα με όρους κομματικού συμφέροντος. Άλλωστε, πολλοί μας λένε ότι το στενό κομματικό μας συμφέρον δεν είναι να αναλάβουμε τώρα την ευθύνη της διακυβέρνησης, αλλά σε μεταγενέστερο χρόνο. Όταν οι αντιφάσεις της σημερινής πλειοψηφίας θα είναι ακόμα πιο ορατές.

Εμείς δεν ακολουθούμε αυτήν τη λογική. Γιατί απλά ξέρουμε ότι κάθε μέρα που περνάει, είναι μια χαμένη ημέρα για τα εκατομμύρια των οικογενειών που δυσκολεύονται καθημερινά να ανταπεξέλθουν στις υποχρεώσεις τους. Το χρέος μας είναι να κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας το συντομότερο δυνατό, για να αποτρέψουμε τη σταδιακή διολίσθηση της χώρας. Για να μην δουλεύει εις βάρος μας ο χρόνος. Για να μην αποκλίνουμε περαιτέρω από την ευρωπαϊκή οικογένεια.

Κυρίες και κύριοι,

Οι πρόσθετες δυσκολίες, συνεπώς, τις οποίες περιέγραψα, εγχώριες, περιφερειακές και διεθνείς, θα πρέπει να μας προβληματίσουν. Όχι, όμως, να μας ωθήσουν στην παραίτηση. Χρωστάμε σε όσους προηγήθηκαν από εμάς, σε όσους έπονται από εμάς. Αλλά κυρίως, στους ίδιους μας τους εαυτούς: να μην είμαστε η γενιά εκείνη που απέτυχε. Δεν θα ήθελα, λοιπόν, να κυριαρχήσει μια αίσθηση απαισιοδοξίας. Έχουμε, τουλάχιστον, δύο λόγους γιατί πρέπει να δούμε το ποτήρι μισογεμάτο. Πρώτα απ' όλα, γιατί σε μεγάλο βαθμό, τελειώσαμε με τις αυταπάτες και όσα ανεύθυνα και δημαγωγικά γύρισαν τη χώρα πίσω. Η άνοδος των λαϊκιστών στην εξουσία αποκαλύπτει την ένδειά τους.

Η εμπειρία του εφαρμοσμένου λαϊκισμού στην εξουσία επιτρέπει στην κοινωνία να επανεκτιμήσει την αξία της μετριοπάθειας. Την αξία της διαχειριστικής επάρκειας και της διεκδικητικής εξωστρέφειας. Κυρίως, όμως, αυτή της αλήθειας και της ειλικρίνειας, ως μη διαπραγματεύσιμο στοιχείο του πολιτικού λόγου. Και αυτό το αντιλαμβάνονται σήμερα ιδίως οι πιο αδύναμοι συμπολίτες μας. Γιατί τα πρώτα θύματα της δημαγωγίας είναι εκείνοι στο όνομα των οποίων οι λαϊκιστές ανέρχονται στην εξουσία.

Και το δεύτερο, είναι γιατί υπάρχει εναλλακτική πολιτική πρόταση, υπάρχει εναλλακτικό σχέδιο. Λέμε συχνά ότι στις δημοκρατίες δεν υπάρχουν αδιέξοδα. Είναι αλήθεια. Η λαίλαπα των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ γκρεμίζει και τα τελευταία τοτέμ της Μεταπολίτευσης.

Οι εκλογές σήμερα δεν είναι πρόβλημα για τον τόπο. Είναι η λύση στο πρόβλημα του τόπου. Και είναι η λύση γιατί, σε αντίθεση με το έγινε το 2015, σήμερα υπάρχει μια ισχυρή μεταρρυθμιστική δύναμη. Μια δύναμη που είναι

έτοιμη να αναλάβει τη διακυβέρνηση του τόπου. Με σχέδιο που απορρέει από ένα ξεκάθαρο πλαίσιο αξιών, αρχών και θέσεων. Με θέληση να αναλάβει το όποιο βραχυπρόθεσμο κόστος δύσκολων αποφάσεων. Με αυτογνωσία να μάθει από τα λάθη της και να ενώσει την σιωπηλή πλειοψηφία των Ελλήνων σε ένα πρόσταγμα εθνικής ανάταξης.

Κυρίες και κύριοι,

Το μεταρρυθμιστικό μας σχέδιο για τη χώρα έχει στο επίκεντρο την ανάγκη να δουλέψει ξανά η πραγματική οικονομία. Να προσελκύσει η χώρα επενδύσεις, να δημιουργηθούν πολλές νέες δουλειές. Μαγικές συνταγές δεν υπάρχουν. Επιτρέψτε μου να σας μιλήσω σύντομα για τρεις βασικές προτεραιότητες του σχεδίου μας.

Πρώτον, η χώρα χρειάζεται ένα άλλο μείγμα δημοσιονομικής πολιτικής, που θα δίνει έμφαση στη σταδιακή μείωση των φορολογικών συντελεστών σε συνδυασμό με μια στοχευμένη μείωση των κρατικών δαπανών. Θα προχωρήσουμε άμεσα στην αποκλιμάκωση των φορολογικών συντελεστών. Μείωση του συντελεστή φόρου εισοδήματος από το 29% στο 20% μέσα σε δυο χρόνια. Στο 24% κατά τον πρώτο χρόνο και στο 20% τον δεύτερο. Θα προχωρήσουμε επίσης στη μείωση του συντελεστή φορολόγησης μερισμάτων από το 15% στο 5% σε συνδυασμό με μία μείωση του ΕΝΦΙΑ, μέσα σε δύο χρόνια, κατά 30%.

Ός προς τη μείωση των φορολογικών συντελεστών, και επειδή απευθύνομαι σε ένα επιχειρηματικό κοινό, θα ήθελα να πω το εξής: Είναι απαραίτητο μια πολιτική μείωσης συντελεστών να συνδυαστεί με μια βελτίωση της φορολογικής συμμόρφωσης. Οι μειώσεις αυτές μπορούν να εξισορροπηθούν δημοσιονομικά από μειώσεις κρατικών δαπανών, που θα φτάνουν τα 2 δις ευρώ. Περικυπές απολύτως προσδιορισμένες και κοστολογημένες οι οποίες δεν θα πλήξουν φυσικά τη λειτουργικότητα του Κράτους σε κρίσιμους τομείς, όπως η Παιδεία ή η Υγεία.

Ακούω συχνά το επιχείρημα ότι δεν υπάρχουν άλλα περιθώρια για περαιτέρω μειώσεις των κρατικών δαπανών. Αυτό το ισχυρίζονται μόνο οι θιασώτες ενός μεγάλου κράτους, στο οποίο βρίσκουν καταφύγιο κομματικοί παρατρεχάμενοι. Αυτά θα τελειώνουν. Πολιτικές προτεραιότητες για την επόμενη Κυβέρνηση είναι ο εξορθολογισμός των δομών του κράτους και η στενότερη συνεργασία με τον ιδιωτικό τομέα. Όπως επίσης, η αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων και η εφαρμογή της ηλεκτρονικής διακυβέρνησης για τον περιορισμό της γραφειοκρατίας.

Σε κάθε περίπτωση, όμως, και οι συνολικοί δημοσιονομικοί στόχοι, ειδικά σε σχέση με τα πρωτογενή πλεονάσματα, πρέπει να αναθεωρηθούν. Πλεονάσματα 3,5% για μια 10ετία δεν μπορεί να επιτύχει καμία χώρα στον κόσμο. Δεν υπάρχει τέτοιο ιστορικό προηγούμενο. Αλλά, δυστυχώς, σε αυτό ακριβώς έχει δεσμευτεί η ελληνική Κυβέρνηση. Το λέει ξεκάθαρα το κείμενο των συμπερασμάτων της πρώτης αξιολόγησης. Πρέπει αυτή την κρίσιμη ώρα όλοι να σκεφτούμε λογικά. Το δικό μας σχέδιο είναι ξεκάθαρο. Εμείς θα εφαρμόσουμε ένα εμπροσθοβαρές πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων και αποκρατικοποιήσεων, που θα δείξει ότι είμαστε αποφασισμένοι να προχωρήσουμε σε μια δυναμική επανεκκίνηση της ελληνικής οικονομίας. Η εφαρμογή ενός τέτοιου προγράμματος μεταρρυθμίσεων ελληνικής έμπνευσης, σχεδιασμού και ιδιοκτησίας, είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ανάκτηση της αξιοπιστίας της χώρας. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να πείσουμε τους πιστωτές μας ότι η ελληνική οικονομία χρειάζεται περισσότερο δημοσιονομικό χώρο για να υποστηρίξει μια διατηρήσιμη ανάπτυξη. Και πιστεύουμε ότι θα το πετύχουμε.

Όταν οι δανειστές μας διαπιστώσουν τη συνέπεια και την αποφασιστικότητα μιας αποτελεσματικής Κυβέρνησης, θα στηρίξουν αυτήν την προσπάθεια. Δεν θα έχουν κανένα λόγο να επιμείνουν σε πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης 3,5% που καμιά οικονομία στον κόσμο δεν μπορεί να επιτύχει για μεγάλο χρονικό διάστημα. Με τη δέσμευση εκ μέρους μας, ότι ο δημοσιονομικός χώρος που θα δημιουργηθεί θα πάει, κατά το μεγαλύτερο μέρος του, στη μείωση φόρων και εισφορών. Έτσι ώστε να δημιουργηθούν συνθήκες μόνιμης οικονομικής ανάπτυξης και ως εκ τούτου μόνιμα έσοδα για το κράτος. Έσοδα που θα μπορούν να στηρίξουν ένα υγιές και αξιόπιστο δίκτυο κοινωνικής προστασίας.

Δεύτερη απαραίτητη προϋπόθεση για την επιστροφή στην ανάπτυξη είναι η άμεση αποκατάσταση της ρευστότητας του ελληνικού τραπεζικού συστήματος. Αποτελεί απόλυτη προτεραιότητα η αποτελεσματική αντιμετώπιση του προβλήματος των κόκκινων δανείων, των NPLs. Έχουμε ήδη καταθέσει ολοκληρωμένη πρόταση, την οποία ονομάζουμε «δεύτερη ευκαιρία». Είναι όμως απαραίτητη μέσα από την αποκατάσταση της γενικότερης αίσθησης της πολιτικής εμπιστοσύνης και σταθερότητας η επιστροφή καταθέσεων στις ελληνικές τράπεζες και προσωπικών και εταιρικών. 47 δις ευρώ κυκλοφορούν σήμερα στην αγορά σε μετρητά και 12 δις ευρώ είναι οι εταιρικές καταθέσεις στο εξωτερικό. Είναι σημαντικό, ένα μεγάλο ποσοστό από αυτά τα χρήματα να επιστρέψουν στις ελληνικές τράπεζες, ώστε να ενισχυθεί η ρευστότητά τους και ο ισολογισμός τους.

Και τρίτη προϋπόθεση είναι ένα συνολικό μεταρρυθμιστικό σχέδιο με πρώτιστο σκοπό τη διευκόλυνση του επιχειρείν και την προσέλκυση επενδύσεων. Τολμηρές μεταρρυθμίσεις στον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί το Κράτος, η Δικαιοσύνη, η διοίκηση, το πολιτικό σύστημα. Είμαστε τελευταίοι στην Ευρώπη στην ταχύτητα απονομής Δικαιοσύνης. Η ελληνική γραφειοκρατία, η πολυνομία και τα βάρη της διοίκησης είναι επίσης από τα μεγαλύτερα στην Ευρώπη. Το μέσο μέγεθος της ελληνικής επιχείρησης είναι το μικρότερο στην Ευρώπη. Κάτι που εξηγεί σε ένα βαθμό και το εύρος της φοροδιαφυγής και τις χαμηλές εξαγωγικές επιδόσεις της ελληνικής οικονομίας. Τα επίπεδα της φοροδιαφυγής παραμένουν μεγάλα. Όλα αυτά τα προβλήματα χρειάζονται στοχευμένες λύσεις.

Χρειάζεται να ενθαρρύνουμε τη χρήση πλαστικού χρήματος και τις ηλεκτρονικές πληρωμές. Χρειάζεται να δώσουμε κίνητρα για συγχωνεύσεις και εξαγορές επιχειρήσεων, ώστε να αυξήσουμε το μέγεθός τους. Χρειάζεται να κάνουμε ριζοσπαστικές τομές στην επιτάχυνση της Δικαιοσύνης και στη μείωση της γραφειοκρατίας. Όλα αυτά αποτελούν αναγκαίες συνθήκες για να αυξηθούν οι επενδύσεις στη χώρα μας.

Φυσικά, πέρα από αυτές τις απαραίτητες μεταβολές, θα πρέπει να επενδύσουμε και στα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα της Ελλάδας. Είμαστε ήδη μια χώρα με πάνω από 26.000.000 τουρίστες ετησίως. Ο Παγκόσμιος Οργανισμός Τουρισμού εκτιμά ότι μέχρι το 2030 θα έχει διπλασιαστεί ο αριθμός των διεθνών τουριστικών αφίξεων. Αυτό σημαίνει ότι σε 15 χρόνια από τώρα θα έχουμε τη δυνατότητα να υποδεχόμαστε 50.000.000 επισκέπτες. Πόσες επενδύσεις πρέπει να γίνουν στις υποδομές μας και ποιες προσαρμογές επιβάλλεται να γίνουν στο τουριστικό μας προϊόν για να αδράξουμε αυτή την ευκαιρία;

Ο πρωτογενής μας τομέας είναι αναγκαίο να κάνει την απαραίτητη στροφή από τα επιδοτούμενα προϊόντα σε προϊόντα ποιοτικά. Προϊόντα που μπορούν να βρουν τη θέση που τους αξίζει σε αγορές του εξωτερικού. Μου προκαλεί, παραδείγματος χάριν, μεγάλη εντύπωση πόσα εγκαταλελειμμένα αμπέλια βλέπω στην Τήνο, την οποία επισκέπτομαι συχνά. Και όμως, τα κρασιά των Κυκλάδων, και ειδικά το ασύρτικο, έχουν εξαιρετικές τιμές και μεγαλύτερη ζήτηση από την σημερινή προσφορά.

Η μεταρρύθμιση, με άλλα λόγια, δεν είναι μια αφηρημένη έννοια. Ούτε μπορεί να ταυτίζεται μόνο με περικοπές συντάξεων και αυξήσεις φόρων. Είναι μια στοχευμένη πολιτική που δίνει απάντηση σε ένα συγκεκριμένο πρόβλημα. Πολλές φορές πρέπει να υποστηρίζεται από ένα βαρύ επιχειρησιακό σχέδιο με ξεκάθαρους στόχους και δεν πρέπει προφανώς να αρκείται στην ψήφιση μόνο ενός νόμου ή την έκδοση ενός Προεδρικού διατάγματος. Μερικές φορές, όμως, θα εκπλαγείτε πως μικρές αλλαγές στη νομοθεσία που απασχολούσαν έναν Υπουργό για 10 με 15 λεπτά μπορούν να πετύχουν μεγάλες αλλαγές. Θα σας δώσω ένα παράδειγμα, το οποίο που επισημάνθηκε πρόσφατα, σχετικά με την καθυστέρηση της απονομής δικαιοσύνης. Το Δεκέμβριο του 2014 ψηφίστηκε Νόμος 4312, ο οποίος στο άρθρο 12 τότε προέβλεπε κάτι αυτονόητο, ότι όταν αναβάλλεται η εκδίκαση μιας ποινικής υπόθεσης αυτή προσδιορίζεται στη δικάσιμο στην οποία θα προεδρεύει ο ίδιος δικαστικός ο οποίος ανέβαλε την υπόθεση. Με αυτό τη ρύθμιση δεν έχει κανένα κίνητρο να αναβάλει την υπόθεση με την ελπίδα ότι θα την εκδικάσει κάποιος άλλος. Σας διαβεβαιώνω ότι μόνο αυτή η ρύθμιση είχε μία σημαντική επίπτωση, στην επιτάχυνση της ποινικής δικαιοσύνης, μέχρι που αποσύρθηκε από την Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

Πέρα από τα φυσικά ανταγωνιστικά μας πλεονεκτήματα, όμως, θα πρέπει να δημιουργήσουμε και καινούργια. Η επένδυση στην Παιδεία και την έρευνα είναι μια αυτονόητη επιλογή που θα πρέπει να κάνουμε. Η απελευθέρωση της ανώτατης εκπαίδευσης από τα δεσμά του κρατισμού θα μας επιτρέψει να γίνουμε χώρα προορισμός για φοιτητές από την ευρύτερη λεκάνη της Μεσογείου και από τα Βαλκάνια. Αυτό θα προσθέσει εισόδημα στη χώρα μας, βελτιώνοντας παράλληλα την ποιότητα της ελληνικής τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Πολλοί στο εξωτερικό συχνά επισημαίνουν ότι είναι παράλογο να μην βρίσκεται στην Ελλάδα η καλύτερη αρχαιολογική σχολή ή η καλύτερη σχολή φιλοσοφίας στην κόσμο.

Πρέπει να δώσουμε επίσης έμφαση στην έρευνα, στην καινοτομία. Γιατί να μην παράγουμε ακόμα περισσότερους προγραμματιστές από τα πανεπιστήμιά μας, όταν προγραμματιστές σε συγκεκριμένες γλώσσες βρίσκονται σε παγκόσμια ζήτηση; Γιατί να μην μετατρέψουμε την Ελλάδα από μια χώρα ουραγό σε μια χώρα ηγέτη της καινοτομίας σε επιλεγμένους κλάδους; Δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία ότι μπορούμε να αλλάξουμε σελίδα, αρκεί να βρούμε τη βούληση και το σθένος να το κάνουμε. Φυσικά, ανάπτυξη χωρίς συνοχή δεν είναι μια επιλογή με διάρκεια. Ενώ θα στοχεύουμε στην αναπτυξιακή πορεία της χώρας μας, θα πρέπει να βοηθήσουμε τους συμπολίτες μας που έχουν γονατίσει από την κρίση. Το 15% των Ελλήνων πολιτών – κατά βάση νέοι σε παραγωγικές ηλικίες – βρίσκονται σε καθεστώς ακραίας φτώχειας. Οι άνθρωποι αυτοί χρειάζονται σήμερα τη βοήθειά μας. Η κοινωνική πολιτική της χώρας μας θα πρέπει να επανασχεδιαστεί. Σκοπός είναι να ακουμπήσει ακριβώς εκείνους που έχουν ανάγκη τη στήριξή μας περισσότερο στη σημερινή δύσκολη συγκυρία.

Κυρίες και κύριοι, κλείνω με την εξής παρατήρηση:

Μετά από 7 χρόνια κρίσης, η χώρα είναι σε ένα κρίσιμο σταυροδρόμι. Η ελληνική κοινωνία έχει ωριμάσει βίαια. Ο κύκλος της μεταπολίτευσης κλείνει οριστικά. Η χώρα είναι έτοιμη, παρά τις μεγάλες δυσκολίες να κάνει το μεγάλο άλμα στο μέλλον. Ο λαϊκισμός δοκιμάστηκε και ηττήθηκε στην πράξη. Το καμίνι της εξουσίας έλιωσε τις φαντασιώσεις των επίδοξων διαχειριστών της και αποκάλυψε την πολιτική τους γύμνια.

Ήρθε η ώρα να κάνουμε ως χώρα μια νέα αρχή. Να τραβήξουμε μια διαχωριστική γραμμή με το παρελθόν. Δεν θα αφήσουμε την ευκαιρία αυτή να πάει χαμένη. Και στο τέλος αυτού του ταξιδιού θα μπορούμε να κοιτάξουμε τον κόσμο στα μάτια. Και να του πούμε πως οι θυσίες του δεν ήταν μάταιες, πως τα καταφέραμε όχι απλά να κρατήσουμε τη χώρα όρθια.

Καταφέραμε να τη βάλουμε σε μια νέα πορεία για την οποία τα παιδιά μας θα είναι περήφανα. Θα έχουμε κερδίσει τη μάχη της δικής μας γενιάς. Δεν φοβόμαστε την πρόκληση. Έχουμε πίστη και στις δικές μας δυνατότητες,

αλλά και στην ικανότητα των Ελλήνων να εκπλήξουν για μια ακόμα φορά θετικά. Το έχουμε ξανακάνει ως έθνος, μπορούμε να το πετύχουμε και αυτή τη φορά.

Είμαι έτοιμος, είμαστε έτοιμοι να αναλάβουμε τις ευθύνες μας. Είμαστε έτοιμοι να μπούμε στην πρώτη γραμμή της εθνικής προσπάθειας να ξανακάνουμε την Ελλάδα δυνατή και περήφανη.

Σας ευχαριστώ.